

[Arbejds- og socialministeren.]

vittighedsfuldt og uden hensyntagen til forældrenes økonomiske kår.

Med hensyn til de åndssvage er det efter loven af 1934 anstaltledelsen, der træffer beslutning om inddragelse under og udskrivning af forsorgen, og det er arbejds- og socialministeriet, der er øverste ankeinstans. Jeg kan godt røbe, at vi ikke i ministeriet er helt tilfredse med den nuværende ordning og arbejder med spørgsmålet om, på hvilken måde man kan søge at nå frem til den for retssikkerheden mest betryggende ordning. Jeg vil iøvrigt tilføje, at pladsnøden på vore anstalter for tiden er så stor, at alle patienter, der overhovedet er i stand dertil, udskrives i kontrolleret familiepleje. Halvdelen af de ca. 15 000, der er under forsorg, er således anbragt på denne måde.

Det ærede medlem har endvidere spurgt, hvor mange der bliver steriliseret her i landet, såvel åndssvage som ikke-åndssvage. Sterilisation af åndssvage sker i henhold til den før nævnte lov af 1934 efter beslutning af et særligt nævn, sterilisationsnævnet. Jeg kan oplyse, at der gennemsnitlig steriliseres mellem 250 og 300 personer om året i henhold til denne lov. Sterilisation af personer, der ikke er åndssvage, kan kun finde sted på frivillig basis i henhold til loven af 11. maj 1935 om adgang til sterilisation og kastration. Denne lov administreres af justitsministeriet, som har oplyst, at der i året 1950 er meddelt tilladelse til sterilisation i ca. 350 tilfælde.

Når det ærede medlem giver udtryk for en vis frygt for, at vi gennem vor sterilisationspraksis er kommet ind på en eller anden form for racehygiejnepolitik, sigter det ærede medlem formentlig til sterilisationen af åndssvage efter loven af 1934. Jeg vil her gøre opmærksom på, at denne lov ikke tillader sterilisation af racehygiejniske grunde. Loven kræver derimod, at samfundsmæssige hensyn taler for sterilisation, og som eksempel nævnes, at den pågældende på grund af åndssvagthed ikke vil være i stand til på forsvarlig måde at opdrage sine børn eller forsørge dem ved eget arbejde. Endvidere giver loven adgang til sterilisation, når denne vil være gavnlig for patienten selv, idet sterilisation enten vil gøre det forsvarligt helt at undlade inddragelse under forsorg eller vil muliggøre den pågældendes

overgang til en mildere anbringelsesform eller gøre udskrivning af forsorgen mulig.

Jeg skal sluttelig til det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, som har ført medicinproblemet frem i debatten i det høje ting, sige, at ministeriet overvejer, hvilke ændringer det er muligt på baggrund af de erfaringer, der på nuværende tidspunkt er indhøstet, at foretage i det cirkulære herom, der er udsendt. Jeg kan her bekræfte, hvad jeg har fremført i det udvalg, der er nedsat angående den foreslåede ændring af alders- og invaliderenteloven, at vi vil befitte os på at imødekomme de ønsker, som fra forskellig side har været fremført med hensyn til en vis lettelse og måske også en klarere forståelse af det udsendte cirkulære.

Ministeren for handel, industri og søfart (Rytter): Flere af de ærede medlemmer har været inde på spørgsmålet om importen af automobiler. Jeg vil gerne sige, at vi her står overfor gamle forsyndelser, som trænger til at rettes op i så vidt omfang og så hurtigt tempo, som forholdene gør det muligt. For de egentlige lastvognes vedkommende tegner billedet sig måske ikke så mørkt. Der har her fundet en ret udstrakt fornyelse sted gennem årene efter krigen, og nogen forfærdelig stor underforsyning af disse vogne er der næppe tale om. Ser man derimod på varevogne, viser det sig, at mere end halvdelen af vognparken er over 13 år gamle. Endnu værre er forholdet for personvognenes vedkommende. Der er naturligvis ingen tvivl om, at det er meget dårlig økonomi for landet at have en dårlig vognpark, der kræver uhyre omfattende reparationer for at blive holdt i nogenlunde køredygtig stand, og min indstilling til spørgsmålet er da også, at vi i den kommende tid bliver nødt til at gøre noget for at tilvejebringe bedre forhold på dette område. Man må imidlertid gøre sig klart, at det ikke på en studs kan lade sig gøre at gennemføre den tiltrængte sanering af automobilparken. Hertil ville der kræves langt større valutabeløb, end vi har mulighed for at skaffe tilveje. Hovedsagen er også, at man kommer i gang og får udviklingen ledet ind i en fornuftig bane, og det er min hensigt at tage spørgsmålet herom op til drøftelse i en nær fremtid.

Hvad angår det af det ærede medlem hr.